

Trussel

[Danger v.1.3.0](#), Danish translation

Parthiizaax havde aldrig rigtigt kunnet lide mennesker. De var fordomsfulde, grådige og han vidste, hvilke grusomheder de var i stand til, selv over for deres egne. Faktisk kendte han ikke navnet på et eneste menneske. Og det til trods for at det efterhånden var en del år siden, at han havde bosat sig så tæt på Ashencross. Men de kunne heller ikke lide ham, og ingen af dem kendte hans navn. Det bedste, man kunne sige, var, at byboerne tolererede ham og kun vedkendte hans eksistens, når de havde sår eller skader, som skulle heles. Sår eller skader, som deres elskede Lære om De Fem Søjler ikke måtte vide af. Eller når han solgte dem ildflor, så de let kunne starte deres bage- og smelteovne. Dog havde ingen angivet ham til Tempelridderne endnu, det måtte han alligevel give menneskene.

Det var af de grunde, at han sjældent gik ind til byen. Faktisk var det kun, når han absolut havde brug for noget, eller hvis han skulle studere ritualerne ved det store Tempel for De Fem Søjler. Parthiizaax fandt religion enormt spændende. Følgerne af sådanne dogmer synes at have et stærkt bånd, selvom hvad der blev prædikeret, ofte virkede ulogisk for en drage.

Den enorme eksplosion fra Ashencross var dog ikke noget, som han kunne sidde overhørig. Parthiizaax havde stået udenfor sin lille hytte sent den eftermiddag, noget uvant for hans normale rutine, og vandet de sødt-duftende, dyb-orange ildflorblomster, da lyden var kommet buldrende over ham. Idet Parthiizaax så op i forvirring, fulgte trykbølgen efter. Kraften fra den havde taget fat i Parthiizaax's læderagtige flyvehudsvinger og flyttet ham et godt stykke. De dybe klomærker i den stampede jord var vidne dertil. Det var så lang tid siden, at Parthiizaax sidst havde haft sine vinger i brug, at mødet med trykbølgen efterladte dem en smule ømme der hvor de mødte kroppen, lige fra håndleddene og helt ned til anklernerne. Og til sidst, da Parthiizaax havde fået samlet sig en smule, kom regn og jord faldende, fra hvad der ellers havde været en klar sommerdag.

Men hvad der virkelig havde bragt forundring og skræk til dragens rosen-amarant øjne, der rasede imod himlen. Da han fik øje på den, blev hans aflange pupiller nærmest lige så runde som på de mennesker, han sådan foragtede. Noget svagt gult og spøgelsesagtigt havde kredset rundt om den ellers perfekte, livlige orange ild og havde fået det til at løbe koldt ned af ryggen på Parthiizaax. Og så var der *følelsen*. En knap mærkbar, men alligevel frygtelig, følelse, nærmest som om noget havde trukket i hans sjæl. Han var simpelthen nødt til at se med sine egne øjne, hvad der var sket i den lille menneskeby.

Parthiizaax trak hættten på sin mørke pelskappe op over de gråhvide horn, hvilket ikke var så nemt med deres spidse ender. Han forsøgte også at skjule så meget af den matte, ravgule snude, som det var muligt uden at spærre for meget sit udsyn. Parthiizaax havde ikke så lang vej til Ashencross fra sin hytte, så han regnede i hvert fald med at være fremme, før solene begyndte at gå ned. Og der var ikke nogen grund til at skræmme potentielle rejsende, eller byboerne for den sags skyld, med hans udseende, hvilket begrundede den store hættekappe, selvom vejret ikke indbød til dens brug.

Det var skumring, da Parthiizaax gik hen over den storslåede flodbro, dekoreret med smukt ornamenterede stenblomster, og ind i den relativt lille by, der udgjorde Ashencross. Han havde altid syntes, at det var mærkeligt, at en by af den størrelse udgjorde hjemmet for to så prægtige monumenter som Ashencrossbroen og Det Store Tempel for De Fem Søjler.

Parthiizaax havde endda hørt, at Det Store Tempel i Ashencross var større end dem i menneskernes såkaldte hovedstæder. Det var i hvert fald det største i Equilisfal, men dog stadigvæk Det Velsignede Tempel i Havenbring underlegen, i hvert fald hvis rygterne talte sandt.

Luften er sær i aften, tænkte Parthiizaax, imens han gik omkring i de forladte gader. Der var ingen bymure eller porte, som man skulle igennem for at komme ind i byen. I stedet gik man over broen og så... var byen der bare. *Det må være byens lille størrelse. Ja, det er den mest logiske grund til manglen på bymur*, argumenterede Parthiizaax med sig selv. Han havde det samme argument hver gang, at han besøgte Ashencross.

Det var den samme følelse fra tidligere, der gjorde den nu ellers fugtige luft sær og tvang hans tanker væk fra de manglende mure og specielt placerede menneske-monumenter. Følelsen kom og gik, når han bevægede sig længere ind i byen og hen imod de højtråbende stemmer, der fortalte ham vejen. Det var den samme frygtelige følelse, som han havde haft tilbage i sin hytte; et ganske let træk i sjælen. Og den blev kun stærkere, jo tættere han kom på menneskeskrigene.

Idet Parthiizaax drejede om hjørnet ved smedjen, som han havde solgt så mange ildflor til, så han endelig den ødelæggelse, eksplosionen havde efterladt på Ashencross by.

Ud over Tempelpladsen så han byboere i panik, der forsøgte at samle sig i grupper og tage sig af de forfærdelige følger. Han så flokke af hankøn, eller "mænd" som mennesker foretrak at sige, noget Parthiizaax stadigvæk havde en smule svært ved, forsøge at finde overlevende blandt de mange sammenbraste træhuse. En stor del af husene så nærmest ud til, at være revet ned af en storm, hvis lige aldrig var set. Andre grupper af mænd forsøgte at slukke flammerne på de huse, der mere eller mindre stod endnu.

Parthiizaax lagde mærke til en mængde af ældre drenge, der akavet løb til og fra midten af en lille sø, som han aldrig havde lagt mærke til før på pladsen med alle brostenene nu revet op fra jorden. Pludselig fik de fart på og løb med deres fyldte vandspande hen til mændene ved flammerne. Drengene løb efterfølgende den anden vej igen og genoptog deres akavede bevægelser i deres tilbagekomst ved søen. Det tog et par sekunder, før det gik op for Parthiizaax, at der plejede at være en brønd der, hvor søen nu boede. Og da endnu et par var passeret, lagde han mærke til, at drengene faktisk skøjtede på isbelagt vand. Drengene gjorde et desperat forsøg på at bevæge sig så hurtigt som muligt hen til et hastigt hugget hul for at fylde deres spande, før de vendte om endnu engang. Det så dog ikke ud til at have den store betydning. Flammerne blev nærmest sporet an i stedet, når de blev overhældt med det iskolde vand.

Dragen gik forsigtigt rundt om pladsen for ikke at forstyrre de mennesker, der forsøgte at få de tilskadekomne ind i Templet hurtigst muligt. Parthiizaax ville heller ikke gå i vejen for dem, som havde fået den makabre opgave at indsamle de døde og de afrevne lemmer, der lå spredt ud over selve pladsen. Stanken af død og brændt træ og sten var næsten ulidelig.

Endelig fik han øje på krateret lige ved siden af det kæmpestore Tempel for De Fem Søjler. Eller, "For De Tre Søjler" var nok en mere korrekt betegnelse nu, da eksplosionen havde jævnet to af de store søjler, og de dertilhørende vægge i den normalt pentagonale bygning, med jorden og havde taget en del af taget med. *Besyderligt, hvordan ingen af deres guddommelige engle er kommet til undsætning*, tænkte Parthiizaax før han forkastede det igen. Tiden var ikke til sådanne tanker.

Endnu mere besynderligt var dog hvad eksplosionen havde afdækket, hvor den havde fået Tempels mægtige søjler og vægge ned. Bagved så det nemlig ud til, at der var endnu en stor stenkonstruktion, denne her dog mere eller mindre uskadt, med gamle vægge

formet som... *er det blomsterblade?* Jo mere Parthiizaax studerede den nyfundne arkitektur, desto mere så det nærmest ud til, at de mærkeligt formede vægge lignede de vandliljer, der flød et væld af i floden ved siden af Templet. De fleste af blomsterne fra floden, der ellers altid blev passet af en gammel hunkøns-tempelarbejder i færd med at spise et eller andet, så nu ud til at lægge ud over hele Tempelpladsen. Enten fladt på jorden med deres lange rødder stikkende i alle verdens retninger eller i nye hjem i de store vandpytter.

Dybt i sine studerende tanker kom Parthiizaax til at gå ind i et menneske, knælende på jorden foran ham.

‘Jeeg undskylder.’ Han havde været omkring mennesker længe nok til at lære deres tunge, selvom han dog stadigvæk viderebragte en accent fra sit eget modersmål.

Der kom intet svar. Da Dragen kiggede ned, sad mennesket på knæ, begge halvt begravet i jorden, og med armene helt slapt ned af siderne. Dette hankønsmenneske så faktisk slet ikke på Parthiizaax, men i stedet direkte op mod himlen med vidt-åbne, sjæleløse øjne. Hans mund imiterede øjnene, og det så i det hele taget ud til, at livet simpelthen havde forladt ham og kun efterladt en tom skal. Og nu, hvor Parthiizaax havde lagt mærke til én, så han pludselig mange flere livløse mennesker, der alle sad med halvt-begravede knæ, spredt ud over hele pladsen, lidt som var de makabre vandliljer fra floden. Og med erkendelsen kom den frygtelige følelse igen, denne gang stærk nok til at luften næsten blev slået ud af Parthiizaax. Det virkede nærmest som om, at trækket i sjælen varede en lille smule længere end før.

Da hans mægtige kløer ramte isen på den nyskabte og tilfrosne sø, blev Parthiizaax pludselig opmærksom på, at han var vandret ind midt på Tempelpladsen. Han kunne ikke lide at være så udsat, så han vendte om for at glide tilbage ind i skyggerne af det nærmeste hus, der stadigvæk stod oprejst.

Mens at han gjorde sit bedste for ikke at ramme flere knælende lig, hverken med sine ben eller den takkede og finnedede hale, stødte han næsten ind i et grådkvalt hunkønsmenneske i stedet. Eller en kvinde som de hed sig.

‘Jeeg undskylder-’

‘Min dreng, min stakkels, søde, lille dreng!’ Kvinden så ikke ud til at tage notits af dragen, men Parthiizaax kunne måske også forveksles med et meget stort hankønseksemlar af den menneskelige slags, hvis man ikke så ordentligt på ham. Det var i hvert fald hans gæt.

Den grædende kvinde gik rundt med al hendes fokus på den døde menneskevalp i hendes arme. *“Barn” ikke hvalp*, tænkte han, *Mennesker kan ikke lide, når du kalder deres unger det*. Da han vendte sin opmærksomhed tilbage til den hulkende kvinde, gik det op for ham, at hun kun bar rundt på dele af, hvad der engang var hendes barn. Kvinden havde kun været i stand til at finde et lille, forbrændt hoved, der stadig sad på en forkullet halv overkrop, samt et ben. Det var et grusomt syn, og et, der ramte Parthiizaax hårdere end at se al den anden ødelæggelse og dertilhørende panik.

Efter det lykkedes ham at bevæge sig tilbage i skyggerne, og en smule væk fra de skrækindjagende scener, lagde Parthiizaax mærke til larmen fra en opildnet forsamling henne på kroen. Eftersom bygningen var den eneste med oplyste vinduer, gik Parthiizaax ud fra, at han kunne finde svar i den store bindingsværksbygning.

Da han gik igennem den åbne dør, blev Parthiizaax mødt af en ukomfortabel og tyk atmosfære af øl, stuvning og sved. Denne her bar tilmed også den samme særhed som luften udenfor, men dog mere intens. *Det er sikkert fordi næsten hele byen er samlet her*, formodede han.

I endnu et forsøg på at skjule sine Drageatræk, og samtidig undlade at gøre opmærksom på sig selv, trak Parthiizaax endnu engang i hættten på sin pelskappe. Også denne gang var det at tildække de karakteristika var dog lettere sagt end gjort. Den lange mørkegrå kappe gjorde et fint stykke arbejde med at skjule de matte, ravgule og hvide skæl, foruden flyvehudsvingerne, men det var en anden sag, når det kom til halen eller de store mørke kløer, der stak ud fra de stærke tæer, som han gik på. Det var det samme problem med kløerne på hver af Parthiizaax's otte fingre, men i det mindste kunne han trække dem tilbage, så de var meget mindre truende. Og hættten gjorde ikke hans snude nogen tjeneste, og da slet ikke de lange, grå knurhår, der svajede fra side til side lige under hans store næsebor, når han gik. Til sidst besluttede Parthiizaax sig i stedet for at bevæge sig endnu mere forsigtigt og blive helt inde i de mere dunkle hjørner.

Det viste sig dog, at alle Parthiizaax bekymringer ikke var mere end det. Ingen lagde mærke til, at han trådte ind i det store krørum, hvor byboerne normalt drak og åd, når de ikke engagerede sig i lejlighedsvisse fester og slåskampe. Eller næsten ingen lagde mærke til ham, udover en gammel kvinde, der, også iført en stor hættekappe, vendte sig om imod Dragen i samme øjeblik, som han gik indenfor. Men i stedet for at sige noget, fortsatte hun bare stille og roligt med at spise, hvad der lignede et stykke tørret kød.

Han gjorde tegn til, at hun være stille. Den gamle kvinde nikkede som svar og vendte sig blot tilbage mod forsamlingen. *Underligt*, tænkte Parthiizaax, folk plejede ellers at fare sammen eller udstøde et lille skrig, når de så ham, selv efter alle disse år. Der var også et eller andet besynderligt ved den gamle kvinde, men han kunne ikke sætte fingeren på det. Var der noget specielt ved hendes øjne? Hendes hætte forhindrede ham i at få et ordentligt kig, men dragen var sikker på, at han havde set hende før.

Parthiizaax vendte sin opmærksomhed tilbage til, hvad han var kommet for; at finde ud af, hvad der forårsagede eksplosionen. For et menneske ville det have været umuligt at se noget i en så tæt forsamling som denne, men til sammenligning gav dragens lange hals ham en fordel i højden.

Den gamle kvinde kan ikke få meget ud af at stå helt her tilbage, tænkte Parthiizaax. Han så ud over den store menneskemængde, der havde fyldt krostuen helt op, mens han forsøgte at finde mening i hvad der blev sagt. Eller måske nærmere hvad der blev råbt.

'Hvorfor er den *ting* her stadigvæk?' blev der højlydt spurgt fra forsamlingen, hvorefter andre udtrykte samme holdning. 'Vi ved at den gjorde det, Djævelen har nok planlagt det i årevis!'

'Jah, jeg har altid vidst, at der var noget galt med den ting,' proklamerede en anden. 'Det var øjnene, de var ikke naturlige!'

Den ophidsede forsamling stemte sig endnu engang enige i stuens mærkelige atmosfære, der blev en smule mere intens.

'Så, så, lad os nu ikke konkludere noget unødvendig,' sagde en ældre mand ved det lange byrådsbord, som var blevet bygget til lejligheden, henne ved ildstedet. Hvis Parthiizaax ikke havde genkendt byens kapitæl, havde den farveløse, grå robe med dertilhørende hampebælte, samt det tilsvarende farveløse, lange, fedtede skæg og hår, afsløret ham. Det så ud til, at størstedelen af byrådet var samlet. Udover kapitælen, kunne Parthiizaax genkende den lokale vasals ridderrepræsentant, bageren, lederen af byens milits, og Ashencross' eneste købmand, der ofte rejste til og fra Cinderhold, og endda helt til Havenbring, med varer. Det var kun smeden, der så ud til at mangle, men Parthiizaax huskede ham ude på Tempelpladsen, i færd med at lede dem, som gennemsøgte ruinerne.

'Der er ingen grund til at tro, at Djævelen selv er involveret,' fortsatte kapitælen i et nytteløst forsøg på at berolige forsamlingen.

‘Men den angreb templet!’ blev der indvendt.

‘Og den gjorde det med trolddom! Det er kun Djævelen, og de kættene i ledtog med ham, som benytter sig af det!’ råbte en anden, denne gang et hunkønsmenneske.

‘Og hvad med dem, den dræbte? Mange var vores stakkels, elskede børn!’ Det udsagn virkede til virkelig at antænde folkemængden.

‘Hvis det ikke er Djævelen, er det Det Onde Varsel selv!’

Den fyldte kro blev med ét meget stille. Alle vendte blikket mod en gammel bonde, der, ligesom Parthiizaax, oprindeligt havde begivet sig ind til byen af ren nysgerrighed.

‘I ved det alle sammen, ligesom jeg gør det,’ fortsatte bonden. Dommens Dag er snart over os. Det Onde Varsel vil brænde landet af og fjerne jorden fra vores fødder, for at den forbandede by til Gehella kan rejse sig og overbringe vores pinsler!’

‘Må jeg endnu engang foreslå, at vi ikke forhaster os,’ argumenterede den stakkels kapitæl. Parthiizaax havde intet ønske om at være i hans simple robe lige nu. ‘Jeg har mine tvivl til, at vi skulle være vidne til Dommens Dag her og-’

‘Vi så alle, hvordan Det Onde Varsel sendte ild så højt op i luften hvor ellers kun fugle kan flyve, gjorde vi ikke? Og hvordan det forsøgte at fjerne templet, torvet, og jorden under det?’

Kapitælen betragtede den gamle bonde med et forfærdet udtryk i sine øjne, som om han ikke kunne benægte de fremlagte beviser.

‘Du glemmer den tilfrosne sø der, hvor brønden lå, og som vores modige drenge nu manøvrerer på bedste manér,’ modsagde kapitælen til sidst med højtidelig, og dog triumferende, sikkerhed. ‘Samt vores elskedes sjæle, der blev sendt til Haven alt for tidligt. De gerninger syntes ikke at være mærket af Det Onde Varsel.’ Han holdt indersiden af sine arme sammen og sænkede sit hoved for at røre ved de knyttede næver i en klassisk bøn til De Fem Søjler, men sagde ingenting.

Den gamle bonde virkede misfornøjet over at blive modsagt.

‘Måske blev den besat af Djævelen,’ blev det foreslået fra mængden af menneskene. ‘Jeg har hørt historier om, at det er noget Djævelen gør.’

‘Besat eller ej, ingen kan benægte ondskaben,’ vrissede den gamle bonde. ‘Og ondskab kan kun blive drevet væk med døden, så jeg siger stadig, at vi dræber den!’

En større gnist skulle der ikke til, før stilheden blev antændt igen og kromassens råb blev højere i takt med bondens hævede høtyv.

‘Dræb den med ild og send den tilbage til Gehella, hvor den kom fra!’

Det var lige meget, om det her faktisk var Det Onde Varsel, noget, der var i ledtog med deres Djævel, eller bare en ondskab, som skulle fordrives. Gehella var altid endestationen for det, eller de, fordømte.

‘Kog den levende og så brænd den, så vi er sikre på, at det onde er uddrevet’

‘Kap dens hoved og en arm af, så det passer med, hvad den gjorde ved søjlerne på vores tempel!’

‘Skær alle lemmerne langsomt af den og begrav dem hver især ud for en af Templets søjler, så er vi sikre på, at ondskaben kommer til at tigge om tilgivelse!’

Det er da ikke fordi, de mangler måder til at bortskaffe sig denne såkaldte “Djævel” på, tænkte Parthiizaax. Når det kom til at dræbe, var mennesker mesterligt kreative. Han vidste dog stadigvæk ikke, hvad denne “ting” var eller hvordan den kunne have forårsaget sådan en kraftfuld eksplosion. Men at det skulle være deres Djævel virkede dog usandsynligt.

Parthiizaax forsøgte at komme lidt tættere på, uden at tiltrække sig opmærksomhed. Da han strakte sin hals en smule mere, kunne han se det, som var så skrækkeligt, at den

opildnede og tætte forsamling havde fordelt sig i en perfekt halvcirkel rundt om. Det, der var så mægtigt, at den havde lagt alt omkring Tempelpladsen i ruiner. Og til dragens store overraskelse, var denne "Djævel," som den blodtørstige forsamling var så opsat på at dræbe på de meste kreative måder... en menneskehvalp? Og ovenikøbet en lille én af hunkøn, eller en pige, som menneskene ville have sagt.

Lige der, foran byrådets lange, opsatte bord, lå en meget lille, bleg pige på hænder og knæ og hørte på byboernes påstande om, at hun var Djævelen selv og hvordan hun skulle dræbes. Pigens lange, hvide hår skærmede for hendes ansigt, men på gulvet af stampet jord under hendes hoved havde der samlet sig små pøle af tårer.

Det gik pludseligt op for Parthiizaax, at han var vidne til en retssag. En forskruet en af slagsen, da der ikke så ud til at være nogen på den stakkels piges side. Hendes eneste forsvar var tårestrømmene og en hulken så stille, at ingen kunne høre det i den højlydte kro. Parthiizaax brød sig slet ikke om situationen, men undlod at sige noget. Han var stadigvæk nysgerrig på, hvordan et så lille og ungt væsen dog kunne være i stand til så meget ødelæggelse.

'STILLE!' Lederen af den lokale milits råbte højt nok til, at larmen standsede brat, noget som kapitælen ikke havde formået. 'Det synes ingen tvivl om at denne... pige er synderen, der har forbrudt sig med sort magi. Hun var den eneste i live efter ødelæggelserne og blev fundet midt i krateret ved Templet...'

'Så dræb den dog!' råbte en af byboerne tilbage som svar. 'Dræb den djævelske heks!'

'...men vi vil ikke være dem, der udmåler straffen,' fortsatte militslederen og ignorerede tilråbet fra forsamlingen. 'I tilfælde af heksekunst og trolddom, vil Tempelridderne have det sidste ord og stå for henrettelsen.'

Forsamlingen blev stille et øjeblik. Et øjeblik, der overraskende nemt kunne opfattes som om at skuffelse fyldte rummet. Den eneste lyd kom fra den hvidhårede piges uregelmæssige hulken.

'MOAAAR!'

Stilheden blev endegyldigt brudt af den lille pige selv, der pludseligt vendte sig om og rakte ud efter en kvinde. At bedømme ud fra kvindens lille skikkelse, lysebrune lærredstøj, fedtede brune hår og beskidte hud, gættede Parthiizaax på, at hun var ganske fattig. Der udbrød højlydte gisp fra kvinden og folk omkring hende, og de tog alle et skridt væk fra pigens udstrakte arm. Det var som om, at tiden stod stille og man kunne nærmest føle, hvordan alle forberedte sig på endnu en katastrofe.

'Du- du er ikk...' kvinden, som den lille pige udpegede som sin mor, havde tydeligvis svært ved at håndtere opmærksomheden. 'Den *t-ting* er ikke min datter!' fik hun endelig fremstammet, mens hun så omkring på de andre byfolk med frygt i øjnene. Øjne, med samme farve som triste efterårsskyer. Og med dem undgik hun det fortvivlede blik fra den lille pige. Den lille pige, som det var så tydeligt ikke forstod det mindste af, hvad der foregik. Parthiizaax kunne ikke lade være med at have ondt af det lille menneske.

'Mo... moar?'

'Ikke engang Djævelens mor vil kendes ved den, det må være bevis nok! Dette er ikke længere et barn, så hvorfor vente på Tempelridderne?' råbte en stemme fra den tætpakkede folkemængde.

'Jaeh, lad os skille hovedet fra dens krop og få det gjort færdigt!' Tiden var åbenbart endnu engang inde til at stemme i, og flere i mængden var enige.

Den lille pige sad stadigvæk på knæ og så febrilsk rundt på forsamlingen, som var ved at få sin uregerlighed tilbage, med sine snehvide øjne.

Hvide øjne? gik det med et op for Parthiizaax, da han bedre kunne så pigens træk, når hun ikke længere græd. *Ligesom... kan det virkelig passe?*

Hans tanker blev afbrudt af, at han et øjeblik mistede pusten. Parthiizax følte endnu engang det samme træk i sjælen, men denne gang stærkere end før. Og det føltes underligt tæt på, selvom det ikke gav så meget mening og ingen andre syntes at have lagt mærke til det.

‘Hvis jeg må indskyde?’ sagde den lokale vasalridder uden egentlig at stille et spørgsmål, men alligevel med nok volumen til, at han kunne få forsamlingens opmærksomhed. ‘Tempelridderne vil være reddet afsted fra Cinderhold lige siden eksplosionen, som jeg er sikker på, at ingen i hele Equilisfal kunne have overset. Og, skaden på vort Tempel taget i betragtning, jeg er ikke så sikker på, at de vil se sig venlige over for os uanset.’

Kroens menneskemængde begyndte at kigge på hinanden med nervøsitet malet i ansigterne.

‘Og hvad hvis denne Djævel formår at slippe fri inden Tempelridderne ankommer?’ fortsatte vasalridderen. ‘Hvordan tror I at Tempelriddernes retfærdige flamme vil anskue os da?’

Det kom ikke som nogen overraskelse for Parthiizaax, at det var den lokale vasalridder, der ansporede, at sagen skulle afgøres med det samme. Hvis rygterne talte sandt, havde han søgt om ilddåb for selv at blive Tempelridder. Muligheden for at vise sin overbevisning og evne til hurtig domfældelse ville derfor tjene ham godt. Det forsøgt skjulte brændemærke på halsen berettede, at sladderens nok var sandfærdig.

Dragen fik øje på den gamle kvinde på vej ud af kroen. Parthiizaax blev ramt af skyld, da hun stoppede op i dørkarmen og sendte ham et blik, hvorpå han vendte sit eget direkte ned i gulvet. Han havde aldrig følt sådan i forbindelse med menneskenes affære. Denne gang var dog anderledes end andre, og grunden til skyldfølelsen skulle Parthiizaax ikke lede længe efter. Var han, som udefrakommende, virkelig den eneste, der kunne se det forkerte i den farce, der udspillede sig i kroen?

Parthiizaax prøvede at henlede sine tanker i forsøget på at undslippe, hvad han vidste, der skulle gøres. Der havde været et mærkeligt mørkt skær i den gamle kvindes stirren, men ved nærmere eftertanke, var det nok bare skygge fra hendes hætte. Før han nåede at undersøge nærmere, var den gamle kvinde forsvundet ud i natten.

‘Tempelridderens dom vil være hurtig og ubarmhjertig...’ sagde den fede købmand i lilla silkeklæder. Han stirrede ud i ingenting og med rædsel i stemmen.

‘Det kan endda være, at de vil statuere et eksempel og fordømme os alle til De Ødelagte Søjler,’ fortsatte Kapitælen, kridhvid i ansigtet og som om, at han delte samme tanke med købmanden. En nervøs snak bredte sig hurtigt igennem forsamlingen, som en steppebrand på en tør sommer. Det hjalp heller ikke, at Kapitælen nu sad på knæ med siderne af sine arme og knyttede næver sammen i bøn. ‘Havenum fortunea Collonetas!’

‘Måske er vi heldige og Paladinerne bliver sendt i stedet for?’ udtrykte den gråblå-øjede baker med et uoverbevisende håb i stemmen.

‘Paladinordenen ville stadigvæk fælde dom, selvom deres ry måske ikke er så fyrig som Tempelridderens. Men under alle omstændigheder tager deres orden sig ikke af kætter-trolddom og hekseri,’ sagde vasalridderen som svar til bagerens skrøbelige optimisme. Han ventede efterfølgende et par sekunder, som i dybe tanker, før han fortsatte. ‘Nej, vores ærværdige rådsmedlem og gode Kapitæl har begge ret, vi kan ikke risikere Tempelridderens vrede bliver regnet ned over os. I stedet bliver vi nødt til at tage os af problemet lige nu og her!’

‘Jeg er enig,’ kom det fra militslederen efter endnu et par sekunders stilhed.

Mere skulle der ikke til. Mellem jubel og opmuntringer, gik forsamlingen igen i gang med at råbe forskellige og stadig mere kreative måder at henrette den lille pige på.

Ingen, udover Parthiizaax, var særligt opmærksomme på den lille pige, som var tilbage på alle fire med ryggen imod menneskemængden. Denne gang græd hun dog ikke. I stedet var hendes krop begyndt at ryste helt ustyrligt. Og kroens luft blev til stadighed mere og mere intens, selv uden at tælle de voldelige landsbyboere med.

Og så var den der igen. Følelsen af at der blev trukket i ens sjæl. Denne gang var trækket så stærk, at det føltes som om Parthiizaax’ sjæl blev adskilt fra hans krop omend kun for et øjeblik. Og denne gang var han bestemt ikke den eneste, som mærkede det. Hele kroens forsamling var brat stoppet med deres ophidsede råb og i stedet så rundt på hinanden med forvirrede blikke. I samme øjeblik gik det endelig gik op for Parthiizaax hvad der skete. Eller rettere; hvad der var ved at ske.

For engangs skyld uden megen omtanke trådte dragen ud af skyggerne og rev sin lange pelskappe af, som i samme bevægelse blev smidt på gulvet bag ham.

‘DEER VIL IKKE BLIVE NOOGEN HENRETTELSE DENNE AFTEN!’ råbte Parthiizaax med en buldrende stemme, forstærket af sin mesterlige brug af vindene omkring ham. *Det ser ud til, at jeg alligevel blander mig i menneskenes affærer,* bemærkede dragen.

Som han bevægede sig igennem den lamslåede forsamling, der ikke var i stand til at tage øjnene af ham, gjorde Parthiizaax sig så rank som muligt. Han var måske gammel, selv for en drage, men hans skællede krop var stadigvæk muskuløs under den ærmeløse brune uldkjortel, der var åben i begge sider og blev holdt tæt af et dekoreret bælte med en pung hængende fra den venstre side. Bæltet selv sad rundt om Parthiizaax’ liv igennem to arrede huller ved hoften hvor hans krop og hans grå flyvehudsvinger mødtes. Selvom hans wyrm-brødre og -søstre var meget mere imponerende i størrelse, var han stadigvæk en drage, og en fuldt oprejst drake tårnede over selv de højeste mennesker.

Parthiizaax havde virkelig gjort et godt stykke arbejde med at gøre opmærksom på sig selv, den opmærksomhed, som han ellers så møjsommeligt havde forsøgt at undgå. Men om ikke andet havde hans optrin været så vellykket, at selv den lille pige var stoppet med at ryste. I stedet så hun nervøst til, mens Parthiizaax gik hen imod hende, og hvordan forsamlingen vagtsomt vigede for ham. Den intense atmosfære var som fordampet og i stedet erstattet med en af stille frygt iblandet forvirring.

Den lille pige havde selv den frygt i sine våde øjne, da Parthiizaax knælede ned til hende og tilbød sin hånd.

‘Koom med mig,’ forsøgte han at sige i det mest beroligende toneleje, han kunne frembringe. Hendes snehvide øjne så fra den skællede hånd til hans ansigt, stadig bange for, hvad der var i gang. Parthiizaax bemærkede pludselig, at hans store kløer var udstrakte på den tilbudte hånd. ‘Jeeg vil dig intet oondt, det loover jeg,’ tilføjede han og trak roligt klørerne tilbage, så han ikke skræmte den lille pige yderligere.

Uden at udtrykke et ord, beholdt Parthiizaax sin udstrakte hånd i en velkommen venteposition til den lille pige. Kroen begyndte langsomt at vove sig til deres nervøse småsnak, så i takt med at sekunderne blev længere, håbede han på, at den lille pige ville tage imod invitationen. Og det gerne før end senere.

Heldigvis skulle Parthiizaax ikke vente længe. Da den lille pige varsomt lagde sin hånd i hans, rejste de sig sammen op og påbegyndte vejen imod krodøren. Parthiizaax sørgede for at skærme den lille pige med sin ene vinge, så hun ikke skulle modtage de væmmelige blikke fra landsbyens beboere. Blikke af vrede vævet med ærefrygt. Blikke, som

Parthiizaax kendte alt for godt og havde brugt så lang tid på at undgå. Blikke, der skreg, at nu var der ingen vej tilbage.

En modig bondeknøs stillede sig ud foran dragen og den lille pige, for at blokere deres vej til døren. Men selv med løftet høtyv kom han hurtigt på andre tanker, da Parthiizaax endnu engang præsenterede de store, mørke kløer, der langsomt strakte sig ud fra fingrene på den ene hånd. Med vejen nok engang fri, gik dragen og den lille pige stille ud af kroen.

Parthiizaax lagde mærke til, at det tog en rum tid for forsamlingen at genoptage snakken igen, efter at det spøjse par havde forladt dem. Han valgte med vilje en længere omvej til Ashencrossbroen, så de ikke skulle gå forbi Tempelpladsen. *Hun behøver ikke at se det*, tænkte han.

Da de næsten var henne ved den storslåede, stenblomst-dekorerede bro, blev den lille piges greb anspændt.

‘H-hvor...’ fulgte den lille pige kort efter op, ‘hvor skal vi hen?’

Parthiizaax ville ikke lyve. Den lille pige havde allerede været så meget igennem, og han følte, at hun fortjente at blive indviet i hans planer, hvor få de end måtte være.

‘Vii er på vej til mit hus efter mad og basale fornødenheder. Deerefter rejser vi, før Tempelridderne ankommer.’

De nåede halvvejs over broen, før det næste spørgsmål kom.

‘Hv-hvad vil Tempelridderne gøre, når de an- anko... er her?’ formåede den lille pige endelig at spørge.

‘Jeeg ved det ikke,’ svarede Parthiizaax efter en smule omtanke. ‘Meen jeg ved at det ikke koommer til at være behageligt for landsbyens folk, hvis de ikke finder på en good forklaring for, hvad der skete i dag.’

Det spøjse par gik resten af vejen til Parthiizaax’ hytte i stilhed, uden at slippe hinandens hænder.

Da de nærmede sig hytten, var Parthiizaax godt i gang med, i hovedet, at gennemgå de ting, som de ville få brug for. Han opvejede dem imod det, som de, eller nok nærmere kun ham, var i stand til at bære. Dybt i tankerne lagde han næsten ikke mærke til, at den lille pige stoppede op midt på stien. Parthiizaax opdagede det kun, fordi hendes hånd gled ud af hans. Og så begyndte den lille pige ellers at græde helt ustyrligt.

‘Stoop det,’ formåede Parthiizaax at sige noget hårdere, end han egentlig mente. Han havde boet alene så længe, at det var den første tilgang, han kunne komme på. ‘Vii har ikke tid til det, vii må skynde os videre hurtigst muligt!’

Til Parthiizaax’ store overraskelse lyttede den lille hvidhårede pige ikke til hans ord, men begyndte i stedet at græde endnu mere.

‘J- j- jeg mente det ikke, det var ikke med vilje!’ fremstammede den lille pige imellem tårerne. ‘De- de andre snød mig og begyndte at grine af mig, og jeg k-kunne ikke lide det, og så ved jeg ikke hvad der sk- hvad der ske- hvad der skeeeteee!’

‘Hveem snød dig?’ spurgte Parthiizaax og satte sig på knæ foran den lille pige. En metode han havde bedømt som værende bedre til at få stoppet gråden.

‘De- de a-andre bøøøørn...’

‘Hvoordan snød de dig?’

‘De-,’ den lille pige havde svært ved at få ordene ud igennem tårerne. ‘De s-sagde at jeg kunne lege med dem bagved Templet, m-men så begyndte de a-allesammen at lave sjov med mig i steeedeeteeet!’

‘Hvaad sagde de?’

‘De-de I-lavede sjov med mine-mine øj-øj-øjneeee!’

‘Foordi de er hvide?’ Parthiizaax tænkte, at han ligeså godt kunne spørge ind til dem. Den lille pige stoppede brat med at græde og kiggede i stedet på ham med forvirring bag vandet, der stadig havde besat hendes snehvide øjne.

‘M-mine øjne er da ikke hvide’ sagde hun endelig og snøftede. ‘De-de andre dr-drillede mig fordi jeg er den eneste, som har et I-lilla øje og et gu-gult øje. Og så begyndte min m-mave at gøre o-ondt igen, og så begyndte de- og så begyndte de...’ Den lille piges gråd kom tilbage som om en dæmning var brast.

Lilla og gul? Et øjeblik nærmest ignorerede Parthiizaax den hylende lille pige foran ham. Den lille pige, som så tydeligt havde hvide øjne.

‘Jeg- jeg- jeg- jeg ville ikke gøre dem noget,’ begyndte den lille pige igen. ‘Jeg v-ved ikke hvad der ske-skete! J-jeg ville ba-ba-bare være v-venner med dem og så begyndte de at dril-drille mig og k-kalde mig g-grimme ti-ting, og skub- og skubbe mig og s-slå mig, og min- og min-’ hun havde igen svært ved at få sagt ordene. ‘O-og min mave gør ondt igen og jeg vil have min mo-moaaar!’

‘Diin mooder koommer ikke,’ fortalte Parthiizaax til den lille pige i, hvad han endnu engang havde ment som en mere trøstende tone end hvad der kom ud. På trods af sin alder, var dette ikke noget, som han havde særlig meget øvelse i. ‘Jeeg undskylder,’ tilføjede dragen.

‘M-men det var ikke med v-vilje!’ gentog den lille pige. ‘Jeg v-vil ikke være ond, jeg vil til-til H-Haven ligesom m-moar og de andre, jeg vil bare have det hele til at gå væææk!’

Den sidste sætning var mere skrig end gråd og Parthiizaax kunne fornemme at luften blev mere intens i takt med at den lille pige blev mere oprevet. Han blev nødt til at finde en måde at berolige hende på og hurtigt!

Parthiizaax rakte ud efter den lille piges skulder.

‘DU SKAL IKKE RØRE MIG!’ skreg hun samtidig med at det nu også blev varmere omkring dem. Parthiizaax syntes også at kunne fornemme følelsen af det nu alt for velkendte træk i sjælen igen, hvor flygtigt det end var.

I et desperat forsøg på at på at distrahere det grædende, og nu også rystende, barn, trak Parthiizaax en ildblomst op af bæltepungen og antændte den med et fingerknips. Han strakte efterfølgende flammen og fik den til at danse i luften foran den lille pige. Og til hans store overraskelse, så det ud til at virke.

‘Jeeg var engang en lærd oog underviste i ilden oog vinden til min slægts hvalpe,’ afslørede Parthiizaax for den lille pige, der nu næsten var stoppet med at græde og i stedet så med store øjne på den dansende ild mellem dragens hænder. ‘Dee ting, soom du er i stand til, er helt ekstraordinære, men du kan lære at mestre dem med tiden. Jeeg vil lære dig alt, hvad jeg veed, sammen med disciplin, så hvad der skete i dag, aldrig koommer til at ske igen.’

‘Så... der er ikke noget i vejen med mi-mig?’

‘Neej, lille menneskehvalp,’ smågrinte Parthiizaax og slukkede flammen med en elegant håndbevægelse. ‘Jeeg kan foorsikre dig oom, at der ikke er det fjerneste i vejen med dig. Faaktisk vil jeg troo, at du i stedet er meget speciel, selv sammenlignet med min slags. Deet værste, soom du kan gøre lige nu, er at være bange foor, hvad der sker, foorstår du?’

Denne lille pige nikkede med let åben mund. Tårerne på hendes kinder var så småt begyndt at tørre. Parthiizaax lagde en hånd på hendes skulder, denne gang uden problemer.

‘Koom, lille menneskehvalp, lad oos koomme hen til mit hus, så kan vi også få set på din mav-’ Parthiizaax stoppede pludseligt op før han færdiggjorde sin sætning. Der kom lys fra vinduerne i hytten længere nede af stien.

Dragen skubbede den lille pige ind bag sig selv, nærmest per refleks. Derefter gik de lydløst imod det lille hjem.

Er tempelridderne her allerede? tænkte Parthiizaax med en stigende frygt i hjertet. *Nej, det her var ikke deres måde at gøre ting på. De ville ikke gennemsnøge et sted uden den anklagede eller andre vidner til stede. Tempelridderne har jo ikke et ry for at være hemmelighedsfulde, når alt kommer til alt.*

Der var også det faktum, at intet så ud til at være ødelagt, og Parthiizaax kunne heller ikke se nogen heste. Det gav heller ikke særligt meget mening, at Tempelridderne skulle komme til hans afsidesliggende hytte, før de tog til Ashencross for at se ødelæggelserne, eller udspørge landsbyboerne, først. Den rationelle tanke beroligede Parthiizaax en smule. Men hvem havde så tændt ilden, der skinnede ud igennem vinduerne i hans lille hjem?

‘Geem dig derovre, til venstre,’ sagde Parthiizaax til den lille pige og nikkede i retning af nogle store tøndes der, hvor muren sluttede. Den lille pige løb modsat af hvor dragen gestikulerede og gemte sig i stedet bag det hjørne. Parthiizaax kunne ikke lade være med at ryste lidt på hovedet. I det mindste gjorde den lille pige nogenlunde, hvad hun blev bedt om uden at være på tværs.

Parthiizaax stillede sig op af muren på den modsatte side af døren og klamrede sig til den. Dragen strakte klørerne på begge sine hænder, klar til at kæmpe imod, hvad end der måtte være på den anden side. Han åbnede langsomt den ulåste dør, så stille som muligt, og kiggede indenfor.

Parthiizaax’ blik gennemsnøgte den ydmyge bolig udefra og ind, men der var heller ikke her noget, der virkede ødelagt eller stjålet. Der var faktisk ikke umiddelbart nogen tegn på indtrængende, udover selvfølgelig at døren ikke var låst. Den eneste forskel, fra da han tog ind til byen tidligere, var en stuvning, som simrede over ildstedet.

En simrende stuvning over ildstedet? De lækre dufte ramte Parthiizaax’ næsebor omtrent på samme tid, som at han lagde mærke til sin store støbejernsgryde, der hang over ilden. Og en eller anden havde dækket op på bordet med tre træskåle og tilhørende skeer.

Forvirret trådte Parthiizaax ind i sin hytte og glemte tilsyneladende alt om, at nogen formentlig stadigvæk var derinde. Som han stod der lige indenfor døren og undersøgte den bizarre scene, der udspillede sig foran ham, lagde Parthiizaax mærke til, at ilden brændte med en nærmest umuligt perfekt blanding af livlige orange, røde og gule farver. Og hvad der viste sig at være endnu mere underligt var, at den brændte uden træ i ildstedet. Flammerne spandt op af grydens sider ud af den blå luft.

‘Åh haha, vidunderligt!’ En menneskestemme flåede en forskrækket Parthiizaax, der lynhurtigt gjorde sine klør klar til kamp, væk fra sin undersøgelse af ilden. ‘I kommer på det helt perfekte tidspunkt, maden er klar!’

Dragen vendte blikket i retning af sit beskedne opbevaringsrum og så en lille, gammel kvinde i en grå tempelrobe med et hampereb om taljen. Uden på roben bar hun en sort linnedvest og en smuk guldhalskæde formet som en udfoldet blomst med en skyggesort ædelsten i midten. Hendes mørke kappe hang fra den ene stol med et par brune leather handsker på bordet.

Et rynket ansigt med en top af sølv og krøller bød Parthiizaax velkommen med et stort smil og glade øjne. Der manglede ganske vist et par tænder, hvilket var normalt for aldrende mennesker, men smilet gav Parthiizaax en varm følelse af sikkerhed. En følelse, som han ikke brød sig synderligt om, når den kom fra et menneske.

Det var kvinden fra kroen, den eneste, der havde lagt mærke til ham, før hans optrin, hvor han efterfølgende havde forladt stedet med den lille pige. Det gik pludseligt op for

Parthiizaax, hvor han havde set den gamle kvinde før; det var hende, som arbejdede i Templet for De Fem Søjler i Ashencross og passede altid vandliljerne i floden, som regel med noget at spise for hånden. Denne gang var da heller ikke anderledes, eftersom hun var kommet ud fra Parthiizaax' opbevaringsrum i færd med at fortære et æble og bærende på et stykke mørkt brød.

'Fint skal det være, med et forråds-kammer i et hjem som dette, haha,' bemærkede den gamle kvinde og gik hen imod bordet. 'Kom indenfor, så vi kan begynde. Og ved det forenede ild og vand, tag dog pigen med ind! Du har vel pigen med, har du ikke?'

Den gamle kvinde sendte Parthiizaax en undersøgende og streng stirren, hvor varmen pludseligt forsvandt fra hendes fremtoning. Hendes øjne havde forskellige farver, opdagede han, det ene øje rødt som en blomstrende rose og det andet som det dybeste blå hav. Et øjeblik syntes Parthiizaax at ane et svagt sort skær igen, men han havde lidt svært ved at fokusere, da han stadigvæk forsøgte at finde hoved og hale i det hele.

'Jeeg, øh... hvoordan er du-'

'Pigen, tak.' Den gamle kvindes tone var pludselig skarp som en kniv.

Det gav et lille sæt i Parthiizaax, da han kunne mærke to små hænder, hvoraf den ene tog fat i hans kjortel og den anden i flyvehuden på den ene vinge, og den lille pige stak hovedet ud fra bagved ham.

'Åh haha, der er du jo!' Den gamle kvindes stemme var endnu engang sød og munter og det samme med hendes smil. 'Kom indenfor, lille blomst, der er ingen grund til at være genert. Du må efterhånden være sulten?'

Den lille pige tog et skridt ind i hytten, men Parthiizaax stoppede hende knæ med sin hånd.

'Hvaad laver du her?' spurgte han efter endelig at have genvundet fatningen. 'Oog hvoordan koom du hertil så hurtigt?'

'Det skal du slet ikke bekymre dig om, haha. Men det var nu ganske pænt af dig, at slå dig ned i en hytte så tæt på floden. Og hvorfor er jeg her? Jeg regnede med, at I kunne bruge et godt, varmt måltid inden jeres rejse.'

'Vii har ikke tid til det,' indskød Parthiizaax.

'Udover det,' sagde den gamle kvinde, som om hun ikke havde hørt ham, 'kan jeg hjælpe med den lille piges nyfundne kræfter.'

Middagen forløb i stilhed. Både Parthiizaax og den lille pige var overordentligt sultne fra en lang og begivenhedsrig dag. Parthiizaax selv havde ikke spist, siden solene var stået op. Han regnede med, at det var det samme for den lille pige. Faktisk var deres store appetit kun modsvaret af den gamle kvindes, men hun havde heldigvis fundet nok ingredienser i det lille hjem til, at alle blev mætte. Normalt ville Parthiizaax have modsat sig sådan et overforbrug af sit forråd, men eftersom han formentlig ikke kom til at se Ashencross igen, undlod han sine bemærkninger.

Efter middagen sad den gamle kvinde og den lille pige i snak ved bordet, alt imens Parthiizaax gik omkring og fyldte en flettet kurv, konstrueret til at have på ryggen, med proviant og andre forsyninger til deres rejse. En rejse han ikke engang var sikker på, hvor ville tage dem hen, eller hvor lang tid den ville vare.

Efter at have fundet mad og drikke, sine møntreserver, lidt ekstra tøj, og en håndfuld friskplukket ildflor, manglede Parthiizaax kun én ting. Ikke bare hvilken som helst ting virkede det til, for han begyndte omhyggeligt at gennemse den lille hytte fra ende til anden.

'Ved du, hvad det vil sige at være modig, lille blomst?' spurgte den gamle kvinde den lille pige med det hvide filtrerede hår, som var ved at være færdig med sit måltid. Den lille pige

så på den gamle kvinde og rystede på hovedet i små, langsomme bevægelser uden at sige et ord.

‘Åh haha, det tror jeg nu, at du gør,’ svarede den gamle kvinde med sine glade og varme øjne i forskellige farver. ‘Men hvis du vil have lidt hjælp, har jeg noget, som du gerne må få. Har du lyst til at se, hvad det er?’

Denne gang nikkede den lille pige, stadigvæk langsomt og uden at sige et ord, men hendes øjne var nu fyldt med forventning.

Den gamle kvinde tog, hvad der lignede en lille flaske ud fra en lomme i sin sorte vest. Inde i flasken brændte en lillebitte flamme ud fra intet andet end luft, præcis ligesom flammerne i ildstedet.

‘Dette er Flammens Mod,’ fortalte den gamle kvinde, ‘eller i hvert fald en lille del af den. Hvem end, der holder den, vil aldrig blive bange for det, de ikke kender, og de vil heller ej vie for fare. Vil du gerne holde den?’

Den lille piges hvide øjne blev store og hendes mund ligeså, i det hun langsomt holdte sine hænder op, med blikket stærkt fikseret på flasken med den lillebitte flamme.

‘Åh haha, nej, nej, lille blomst. Mod skal holdes med hjertet.’

Den gamle kvinde trak flaskens korkprop op med et lille *pop* og hældte flammen ud i hendes højre hånd. Det var en rynket hånd, tatoveret med fremmede symboler og hvad der lignede afbildninger af flammer, som slikkede sig op ad hendes gamle håndled og under robeærmet. Midt i hendes håndflade var en tatovering af en vandlilje i fuldt flor, og da flammen sank ned i kronbladene, lyste den op. Et øjeblik efter bevægede lyset med det orange skær sig ud i den gamle kvindes knudrede pegefingre, hvilket fik åbnet gabet på den lille pige endnu mere op, hvis det overhovedet var muligt.

‘Må jeg?’ spurgte den gamle kvinde, hvortil den lille pige nikkede som svar med et forundrende blik på den lysende fingerspids.

Den gamle kvinde trykkede fingeren ind på den lille piges trøje, lige ovenpå hjertet, hvorefter lyset så ud til at rejse over i pigens bryst og forsvandt.

‘Vidunderligt. Kan du mærke det? Du holder nu en del af Flammens Mod og du må sværge på, at du vil passe godt på det.’

‘Jeg-,’ den lille pige havde en smule besvær med at få hendes tanker ud som ord. ‘J-jeg kan godt mærke det, det føles varmt!’

‘Godt, haha, det er også hvad mod skal føles som,’ svarede den gamle kvinde med den særlige varme i sit smil.

‘Det føltes varmt, men-’

‘Deer er den!’ udbrød Parthiizaax højtlydt efter at have fundet en bog under det beskedne sovested i hjørnet af det lille hjem. ‘Jeeg var bange for, at jeg havde mistet den.’

‘Er det en bog? Kan du lære mig at læse?’ spurgte den lille pige med meget mere selvsikkerhed, end hun havde haft hele dagen.

‘Seelvfølgelig er det en boog, ja,’ svarede Parthiizaax i en temmelig hård tone, ‘men ikke en, soom små menneskevalpe skal kigge i. Duu skulle hellere fookusere på at blive klar, i stedet for at føje den gamle kvinde og hendes tryllekunster.’

Den lille pige mistede med det samme noget af sin nyfundne gnist og hun sank ned på bænken ved bordet. Parthiizaax fik det dårligt over sin opførsel og åbnede sin mund for at undskylde.

‘Hvor er dine manerer?’ irettesatte den gamle kvinde, før dragen formåede at sige noget. ‘Det ville ikke skade din øglehjerne at være mere betænksom over for den stakkels pige!’

Normalt ville Parthiizaax ikke lade sådan en fornærmelse gå ubestridt hen, men i dette tilfælde virkede den rimelig. Den gamle kvinde fortsatte endnu engang, før han kunne få et ord ud over tungen.

‘Hvad ville du sige før, lille blomst?’

‘Jeg var... jeg...’ det virkede til, at den lille pige ikke helt vidste, hvad hun prøvede at sige. ‘Jeg kunne mærke ildmodet,’ fandt hun endelig nok fatning til at sige, ‘men min mave gør stadig ondt.’

‘Er du sulten? Har du lyst til noget mere mad?’

‘Nej,’ svarede den lille pige prompte. ‘Tak, det var det bedste mad, jeg kan huske!’

‘Åh, det var så lidt, lille blomst, haha. Hvornår begyndte din mave at gøre ondt?’

Den lille pige gav det spørgsmål lidt mere betænkningstid. Parthiizaax pakkede bogen ned i fletkurven og efterfølgende pakkede han den igen.

‘Jeg kan huske, at jeg sagde det til mor før hun sagde godnat til mig og gik på arbejde. Hun arbejder altid om dagen og om natten lige siden vi mistede far. Dengang sagde mor bare, at jeg var sulten. Men det gjorde ondt igen, efter at jeg vågnede, og mor gav mig brød. Så gik det væk igen. Men så kom det tilbage da... da...’

‘Huun klagede også oover hendes mave lige før vi ankoom hertil,’ indvendte Parthiizaax og hurtigt vendte sig om til kurven igen.

‘Det lyder ikke for godt, gør det vel?’ sagde den gamle kvinde med en beroligende stemme. ‘Vil du have noget imod, at jeg undersøger din mave, lille blomst?’

‘Mhm...’ var den eneste lyd, der kom ud af den lille pige, idet hun rejste sig op fra bordbænken.

‘Løft op i trøjen,’ bad den gamle kvinde pigen om og rullede selv ærmet på sin, denne gang venstre, arm op, hvilket afslørede endnu en serie af snørklede tatoveringer på den aldrende hud. ‘Åh haha, hvor kan ærmer dog være irriterende!’

De nyafdækkede tatoveringer på den gamle kvindes arm så ud til at skildre vand og bølger imellem flere mærkelige symboler. Symboler, der så ud til at være tegn eller bogstaver, men ikke de menneskebogstaver, som Parthiizaax havde lært. Selvom han faktisk var færdig med at pakke, fortsatte dragen med at lade som om, at han ikke var.

Den gamle kvinde lagde indersiden på begge sine arme og hænder sammen, og efter et kort øjeblik trak den højre tilbage. Parthiizaax lagde mærke til endnu en tatovering. Gengivet i den gamle kvindes venstre håndflade var store blade med lange stængler, som løb hele vejen ned af underarmen og endte i hvad der lignede rødder ved albuen. Pludseligt opstod en lille vandkugle ud af ingenting oven på de store blade. Med koreograferede bevægelser, brugte kvinden sin højre hånd til mesterligt at kontrollere det ekspanderende vand, indtil den bladtatoverede hånd var helt dækket. Og når hun bevægede sine fingre, klæbede vandet sig naturligt til den gamle kvinde, som var det en perfekt, kropsnær handske. Parthiizaax, som ikke kunne tage øjnene væk fra hvad der var i gang, lagde slet ikke mærke til, at han var i færd med at pakke rent luft ned i kurven.

‘Det her bliver nok lidt koldt,’ sagde den gamle kvinde til den lille pige, der svarede med et usikkert nik. Den gamle kvinde lagde sin vandsvøbte hånd på den lille piges mave, hvorefter hun bevægede den rundt i cirkler. Vandet begyndte stille og roligt rytmisk at hvirvle rundt i takt med de monotone bevægelser.

‘Åh haha!’ lo den gamle kvinde begejstret, hvorpå hendes udtryk skiftede fra fokus og bekymring til overraskelse.

‘Eer der nooget i vejen?’ spurgte Parthiizaax, som ikke var i stand til at foregive ligegyldighed længere.

‘Jeg kan love dig, at intet er galt, haha’ svarede den gamle kvinde, imens hun fjernede sin hånd fra den lille piges blottede mave. Vandet svandt langsomt ind til det ingenting, som det var kommet fra.

‘Eer du sikker?’ Vii har ikke råd til at sænke farten, når vi først koommer afsted,’ bemærkede Parthiizaax, der pludselig følte, at han havde overspillet sin hånd, ved at vise for meget interesse i den lille menneskepige og forsøgte at korrigere det.

‘Ja, jeg er helt sikker. Faktisk burde det fejres, når en pige blomstrer og går ind i de voksnes rækker.’ Den gamle kvinde gav den lille pige et af sine varme smil, samtidig med at hun lagde en hånd på hendes kind. Parthiizaax så ligeså, hvis ikke mere, forvirret ud som den lille pige.

‘For en, som er så gammel og lærd som dig, så strømmer der godt nok ikke meget vand under din bro fra tid til anden, haha,’ sagde den gamle kvinde til dragen. Jeg er overbevist om, at vores lille blomst har blødt for første gang.’

‘Ååh...’ Der gik endnu et par sekunder før det gik op for Parthiizaax, hvad den gamle kvinde sagde.

‘Ååh!’ Han havde godt hørt, at hunkønnene blandt mennesker, elvere og andre racer gennemgik sådanne cyklusser, når de blev modne nok til at bære deres ægløse menneskevalpe. Men det var også nærmest alt, hvad Parthiizaax vidste om emnet.

‘Beetyder det så, at hun..?’

‘Det gør det,’ besvarede den gamle kvinde Parthiizaax’ spørgsmål uden at han behøvede at færdiggøre det.

‘Meen er hun ikke for ung til det?’

‘Hvor gammel er du, lille blomst?’

Den lille pige tænkte sig om et øjeblik eller to, før hun svarede.

‘Mor sagde, at min tiende sommer skulle fejres, og så gav hun mig en bolle. Den var varm og det kunne jeg godt lide, for vi får aldrig varme boller!’

‘Tak skal du have,’ sagde den gamle kvinde og vendte sig imod Parthiizaax. ‘Hun er lidt ung, ja, men det er forskelligt for alle. Find nu nogle friske linnedsstrimler, som I kan tage med på jeres rejse. Vi vil gerne have, at vores lille blomst har det så behageligt som muligt i denne tid og frisk linned er i det mindste en begyndelse.’

Stadig en smule beklemmt, men glad nok for ikke at behøve at stille flere spørgsmål til den bizarre menneskelige anatomi og reproduktion, imødekom Parthiizaax den gamle kvindes forespørgsel og gik tilbage ind i det lille opbevaringsrum for at lede.

Parthiizaax kom tilbage med en større stak linnedsstrimler, netop som den gamle kvinde var færdig med at instruere den lille pige i, hvad hun skulle foretage sig ved fremtidige hændelser. Han havde været usikker på, hvor meget, der var brug for, så han havde revet tre forskelligt farve, nyvaskede kjortler op. Parthiizaax debatterede et øjeblik med sig selv, om han skulle indvie i emnet, men besluttede sig for, at det var et alt for personligt anliggende. Han ville alligevel ikke kunne bidrage med særlig meget. Dragets måde at reproducere på virkede nu engang så uendeligt meget simplere.

‘Vii bør gå med det samme, hvis hun er klar,’ sagde han. ‘Duu nævnede nooget oom, at du var i stand til at hjælpe oos på vores rejse?’

‘I det er jeg enig. Det er tid for mig at forlade jer og for jer til at begynde jeres færd.’ Den gamle kvinde gav den lille pige endnu et smil, før hun rejste sig op og vendte sig imod dragen. ‘Du skulle vel ikke have flere æbler?’

‘Jeeg, øøh...’ Parthiizaax blev nærmest overrumplet, da den gamle kvinde gik forbi ham og tilbage ud i det lille opbevaringsrum.

‘Åh haha, vidunderligt!’ lød det højt det fra siderummet og ud kom den gamle kvinde med et rødt æble allerede i munden, og et andet i hånden. ‘Der var lige to tilbage, jeg går ud fra, at du ikke har noget imod det?’

‘Neej, men... vii skal virkelig til at afsted oog hvis alt du kan bidrage med er at spise æbler-’

‘Og lave stuvningen, haha’ Den gamle kvinde blinkede til den lille pige, der svarede med et forsøg på at skjule en fnisen bag sine hænder.

‘...Oog lave stuvningen,’ korrigerede Parthiizaax sig selv i et lettere irriteret tonefald, ‘så troor jeg at vi tager afsted med det samme.’

‘Men jeg kender også til et sted, ikke så langt herfra, som I to burde opsøge.’

‘Hviis det er foor at lære oos at spise æbler, så ved vi det allerede.’ Parthiizaax forsøgte sig sjældent med humor, men han skimtede alligevel til den lille pige efter hendes reaktion. Der kom ingen.

‘Nej, jeg er sikker på, at du allerede har styr på det,’ kom det tørt fra den gamle kvinde. ‘Jeg snakker om et sted, hvor Ligevægten stadig praktiseres.’

‘Liigevægten?’

‘Ja, det var vores tro, inden Læren om De Fem Søjler kom brændende igennem landet her.’

Parthiizaax var helt målløs. *Menneskene har haft en anden religion?* Han havde aldrig set dem praktisere andet end deres Fem Søjler.

‘Hvoordan kan det være, at jeg aldrig har hørt oom denne religioon?’

‘Ligevægten lovpriser balancen i alting. Floden udenfor var engang den centrale nerve, der bugtede sig gennem en blomstrende civilisation af mennesker, som forsøgte at leve i absolut harmoni.’

‘Jaa, men jeg spurgte-’

‘Da Læren om De Fem Søjler kom,’ fortsatte den gamle kvinde og ignorerede Parthiizaax fuldstændigt, ‘tænkte vi ikke meget over det og bød den nye levemåde velkommen. Men i takt med at de vandt flere og flere følgere, og deres indflydelse hurtigt voksede, begyndte de at stemple dem, der var i harmoni med elementerne, som kættere. Og så kom Tempelridderne og deres Velsignede Korstog...’

Parthiizaax lagde mærke til, hvordan den gamle kvinde dvælede for at lukke sine øjne og tage en dyb indånding. Han havde godt hørt om dette “Velsignede Korstog” men havde samtidigt beregnet at datoerne til at være langt tid før han selv blev udklækket. Og alligevel agerede den gamle kvinde som om, at hun gennemlevede uhyggelige minder om igen.

‘Fra deres sæde i Havenbring er det måske nok lykkedes De Fem Entablementer at bandlyse al brug af elementerne for massernes øjne, men der er dog stadigvæk nogle rettroende tilbage, hvor lille en gruppe vi end måtte være. Og vi hjælper alle dem, vi kan, og viser vej for de fortabte og de svage. Samtidig gør vi vores bedste for, at hverken Asken eller Oversvømmelsen vil hænde!’

Parthiizaax var stadigvæk forvirret over alt det, den gamle kvinde fortalte, men han kunne tydeligt se et blik af både stolthed og byrde i hendes røde og blå øjne.

‘Opsøg dem. Mine følgere kan sørge for ly og hjælpe vores lille blomst med at kontrollere hendes nyfundne kræfter.’

Nu var det Parthiizaax’ tur til at vise stolthed.

‘Jeeg kan lære hende flammernes veje bedre en noogen af jeres slags. Oog hvis hun skulle vise talent foor vindene, vil jeg oogså lære hende at koontrøllere dem.’

‘Det er jeg sikker på, at du kan, haha,’ snakkede den gamle kvinde ham efter munden. ‘Og hvad med vandene? Du har set hvordan vores lille blomst er mere end stærk i det element, kan du også lære hende at kontrollere dem?’

Parthiizaax svarede ikke, eftersom han ikke havde et svar at give.

‘Ligevægten fortæller os, at ild og vand er de to mest kraftfulde elementer i denne verden,’ fortsatte den gamle kvinde, nærmest som om, at hun ikke bemærkede dragens nu let forslåede stolthed. ‘Hun skal undervises i balancen mellem de to, og jeg kan ikke komme i tanke om nogen bedre til det end mit folk.’

‘Du skal ikke med os?’ spurgte den lille pige med en trist mine.

‘Åh, nej, det er jeg bange for, at jeg ikke skal, lille blomst. Min plads er ved mit Tempel, hvor jeg kan hjælpe andre som dig, hvor det end er muligt.’

‘Det... det kan jeg godt forstå.’

‘Oog hvoor kan vi finde dit foolk?’

‘De er i sikkerhed i en skjult hule, som ingen udefrakommende kender til, tæt på Forheart Sø.’

‘Oog er denne Foorheart Sø langt væk? Saagde du ikke, at det ville være tæt ved?’

‘Det er min fejl, haha. Du kender den som Ashencross Sø og ikke ved dens gamle navn.’

Den gamle kvinde var korrekt, Parthiizaax havde aldrig hørt søen blive kaldt “Forheart Sø,” eller noget kort referere den ved det navn. Men Ashencross Sø var tæt på og det var gode nyheder at de ikke skulle rejse langt til at begynde med.

‘Oog hvoordan skal vi finde denne hule, hvis den er skjult?’ spurgte han og affærdigede søens navn, da det ikke umiddelbart syntes særligt vigtigt.’

‘Åh haha, det skal du ikke bekymre dig om, I kommer slet ikke i nærheden af stedet.’

‘Deet lyder næsten soom en trussel?’ indvendte Parthiizaax med en snert af mistro. Det her var endnu en ny tone fra den gamle kvinde.

‘Når du lever et liv i forfølgelse, bliver du nødt til at tage forholdsregler. Hvilket jeg er sikker på, at du kan nikke genkendende til.’

Hvordan ved hun det? Den ene kommentar var nok til nærmest at slå Parthiizaax helt ud af kurs. Den sidste Dragekamp var sket så langt væk og for så længe siden, hvordan skulle hun kunne kende til hvad der var sket? Måske kendte den gamle kvinde til vores historie med elverne? Men det var så meget længere tid siden, og hun må i så fald være en af de ganske få mennesker, der potentielt har den viden heromkring. Chancerne må være utroligt små for at det kan lade sig gøre. Måske taler hun bare om, at mennesker og andre racer dyrker trofæjagt på wyyrmdrager? Ja, det må være hvad hun-

Før Parthiizaax kunne færdiggøre sine tanker, og udspørge den gamle kvinde yderligere, fortsatte hun endnu engang ufortrødent, som om intet var hændt.

‘Følg søens vestlige bred. Når I kommer tæt nok på hulen, vil mit folk tilbageholde jer begge. Men I skal ikke være bange, de vil hverken gøre jer fortræd eller berøve jer, eller det der er værre, hvis du viser dem, at jeg har sendt jer, haha.’

‘Oog hvilket bevis kan vi bruge til at foorsikre dine foolk oom voores alliance?’

Den gamle kvinde trak en smuk, lilla vandlilje op fra en lomme i sin grå tempelrobe. Lommen var tydeligvis meget dybere og større end den så ud, eftersom blomsten var komplet med store, runde blade, lange stængler og selve rødderne. Nu hvor Parthiizaax tænkte over det, så havde han aldrig set en tempelrobe med lommer før. Og havde den gamle kvinde altid en af hendes elskede vandliljer med, hvor end hun gik?

Den gamle kvinde knækkede det meste af blomsten fra og efterlod kun de blomstrende kronblade og en lille smule stængel. Hun lagde resten tilbage i den bedragerisk dybe lomme.

Den smukke, lilla blomst blev lagt på siden i hendes venstre hånd og nænsomt placerede den gamle kvinde sin højre ovenpå. Man kunne se varmen stige op i takt med den orange glød, der slap ud mellem den gamle kvindes fingre, samtidig med at hun pressede sine hænder fast sammen. Da hun åbnede dem igen, præsenterede hun en perfekt tørret, lilla vandlilje.

‘Sådan,’ sagde den gamle kvinde til det umage par foran hende. ‘Vis dem denne og min selvvalgte slægt vil vide, at jeg har sendt jer.’

Parthiizaax fik en klump i halsen over at høre ordet “slægt.”

‘Oog hvordan ved vi, at du kan stooles på?’ spurgte dragen og undertrykte følelsen.

‘Åh haha, men jeg tror nu, at du allerede stoler på mig,’ svarede den gamle kvinde og satte sig ned på knæ for at give den tørrede blomst til den lille pige. ‘Hold du godt fast i den her, lille blomst, vi vil jo helst ikke have, at hans ildflor sætter den i flammer ved et uheld, vil vi?’ Den sidste bemærkning blev fulgt op af et lille blink.

‘Hvoorfoor troor du, at jeg allerede stooler på dig?’

‘Fordi, ligeså meget, som du tror, at du kender os, kender jeg også til din slags. Og hvis du ikke stolede på mig i en situation som denne, ville en af os ikke være her længere, haha.’ Varmen og tonen i hendes grin passede ikke med ordene, der blev talt.

‘Men nu er det tid at gå herfra, både for mig og for jer. Der er kun så mange vandliljer, som man kan tage sig af om natten, haha. Tempelridderne kan også være i Ashenscross hvornår det skal være i morgen og jeg kan ikke se nogen grund til, at fodre deres naturlige mistro.’

Den gamle kvinde rejste sig op og gik imod døren. Inden hun var helt ude, stoppede hun op og vendte sig om.

‘Jaa?’

‘Pas godt på vores lille blomst. Hun vil have brug for alt den hjælp, som hun kan få, og selvom jeg ved, at du vil kunne klare det, må du meget gerne være nænsom. Hun er speciel, men skrøbelig.’

‘Jeeg ved godt, hvor speciel hun er,’ svarede Parthiizaax og kunne tydeligt mærke båndet, som allerede var opstået imellem de to mennesker. ‘Meen skrøbelig? Deet er jeg ikke så sikker på.’

‘Godt, haha. Det er godt. Tror du, at du er klar?’ spurgte den gamle kvinde henvendt til den lille pige i et spørgsmål, der var muntert, men på samme tid også vemodigt.

‘Ja, jeg er!’ svarede den lille pige, denne gang helt uden tøven.

‘Åh haha, I så fald er det tid for mig at forlade jer.’ Den gamle kvinde vendte sig igen til Parthiizaax. ‘Held og lykke på jeres rejse og tak for hvad, du gjorde i dag. Du reddede et dyrebart liv, og måske endda mange flere, og det er en gæld, som sjældent bliver betalt tilbage.’

Parthiizaax var lettere forbløffet over oprigtigheden i den gamle kvindes øjne med den mørke nat skinnende i dem, og kom først ud af det igen, da hun tog en bid af sit æble.

‘Ingen grund til at nævne det. Oog der vil ikke være noogen gæld,’ svarede han.

‘Jeeg gjoorde det ikke voor min egen vindings skyld.’

‘Så meget desto større er gælden, om du kan lide det eller ej, haha.’ Den gamle kvinde sendte dem begge varme smil. Da hun dvælede ved den lille pige, virkede det som om, at hun ikke havde lyst til at gå og derfor trak tiden.

‘Må jeres Ligevægt vare ved. For jer begge to,’ sagde hun og brød endelig stilheden.

Parthiizaax vendte sig om og gik ned på hug til den lille pige.

‘Eer du sikker på, at du er klar?’

‘Jeg er klar!’ svarede den lille pige fyldt med beslutsomhed. ‘Det er jeg virkelig!’

‘Goodt. Siig farvel så vi kan koomme afsted.’

Parthiizaax havde vendt sig tilbage mod døren.

‘Jeeg vil fooreslå at du følger flooden, men pas på, det kan være svært at manøvrere på dette tidspunkt af-’ Dragen stoppede brat op midt i sætningen, for til hans store overraskelse, var den gamle kvinde forsvundet. Kun et par vandpytter, der skinnede i lyset fra hytten, var tilbage, hvor den gamle kvinde havde stået.

Underligt, tænkte Parthiizaax eftersom det eneste vand, som var faldet den dag, havde været fra eksplosionen og han var sikker på, at det ville have været væk nu.

Solene var stille og roligt begyndt at stå op, da parret nærmede sig Ashencross Sø i stilhed.

‘Eer du træt?’ spurgte Parthiizaax den lille pige. Der kom ikke noget svar, og da han kiggede på hende, stirrede den lille pige intenst på den tørrede vandlilje, som hun nænsomt holdt i hænderne. Hvis Parthiizaax skulle gætte, så det ud til, at pigen var dybt i sine egne tanker. Og bange, hvilket var forståeligt nok.

‘Duu minder mig oom en af mine gamle elever,’ fortsatte dragen i et forsøg på at bryde stilheden, der langsomt kom kravlende tilbage. ‘Huun var oogså en smule bange oog følte, at hun var det foorkerte sted i verden. Faaktisk var hun-’

‘Er du et uhyre?’ fløj det pludseligt ud af den lille pige.

Der kom det, tænkte Parthiizaax og kunne ikke lade være med at smile lidt.

‘Neej, det er jeg bange foor, at jeg ikke er,’ bevarede han den lille piges spørgende ansigt. ‘Jeeg er en drage.’

Den lille pige tænkte lidt over svaret.

‘Det tror jeg ikke på,’ modsagde hun ham så.

‘Oog hvoorfoor troor du ikke på det?’

‘Fordi dragerne i historierne er store og skræmmende og slemme, og kan flyve med store vinger og kan puste ild!’

‘Duu tænker på wyyrme. Jeeg er en drake, men vi er begge drager. Oog Wyyrme spyr faktisk ild, ikke “puster.”’

‘Kan du puste ild?’

Parthiizaax rynkede lidt på panden over, at pigen ikke tog imod rettelsen, han gav.

‘Neej, men jeg kan koontroollere oog bruge elementet, oog jeg vil lære dig at gøre det samme.’

‘Vil jeg lære at puste ild?’ spurgte den lille pige med forundring og begejstring malet i hendes hvide øjne.

‘Deet er jeg bange foor, at du ikke koommer til,’ klukkede Parthiizaax, der var glad for at se pigens gejst stige i takt med solene. ‘Eeller, måske. Hviis du arbejder hårdt oog hører efter, når jeg foortæller dig, hvad jeg ved.’ Der var ingen grund til at lære den lille pige om, hvad hun kunne og ikke kunne. I hvert fald ikke lige nu.

‘Kaan du lide histoories om drager?’ spurgte Parthiizaax.

Den lille pige så på ham og nikkede.

‘Goodt. Jeeg har en hel boog fuld af fantastiske histoories, soom jeg troor at du vil kunne lide så.’

‘Er de om drager som dig?’

‘Deet er de, noogle af dem. Oog andre er oom Wyyrmene oog andre igen er ikke. Noogle er endda oom drager soom dig.’

‘Som mig?’ sagde den lille pige med et nysgerrigt blik og så ned af sig selv. ‘Men jeg er ikke en drage...’

‘Neej, men du ligner lidt en,’ sagde Parthiizaax og studerede den lille pige. ‘Viidste du godt, at dette var min yndlingsstuderendes favooritboog at læse, oogså selvoom hun ikke måtte-’

‘Vil du være min ven?’ indvendte den lille pige som ud af ingenting. ‘Ligesom Nanna?’

‘Oog hvem er denne Nanna?’ undersøgte Parthiizaax med undren i ansigtet.

‘Nanna er den søde gamle dame med øjne ligesom mine. Hun gav os den her!’ Den lille pige rakte den tørrede, lilla vandlilje op til Parthiizaax, som om han allerede havde glemt den.

Nanna? Det gik pludseligt op for Parthiizaax, at han aldrig havde spurgt om den gamle kvindes navn. Han tænkte også over, hvordan han skulle fortælle den lille pige om ændringen i hendes øjenfarver.

Og så fløj en ny erkendelse ind i dragens hoved; han kendte heller ikke navnet på den lille pige og hun kendte ikke hans.

‘Jaa, det troor jeg, at jeg vil,’ svarede Parthiizaax imens han overvejede den gamle kvindes, Nannas, afskedsord. ‘Oog jeg mindes at venner kender hinandens navne. Jeeg, Parthiizaax af Toopaz, vil være din ven.’

‘Par- Par...’ den lille pige havde lidt problemer med at udtale dragens navn, men det stoppede ikke hendes ansigt i at lyse så meget op, at solene ikke havde behov for at stige.

‘Parthiizaax. Deet er mit navn. Oog hvad er dit?’